

женъ за твоето бждаше, той те прѣдаде мене, неговъ най-вѣренъ служителъ. Азъ и господинъ Вернеръ, бащиниятъ ти най-добъръ свѣтникъ, трѣбваше да те възпитаваме, пазимъ и закриляме. Когато баща ти се върна слѣдъ нѣколко години и видѣ какъ спокойно растешъ, той опрѣдѣли да стоишъ подъ мое покровителство до тогава, докато чрѣзъ нѣкое безстрашно дѣло покажешъ, че си достоенъ да бждешъ неговъ замѣстникъ. Оттогава минаха вече нѣколко години. Ти вече си достоенъ синъ на своя юначенъ татко, затова ще те заведемъ въ неговата къща Господинъ Вернеръ искаше самъ да те изпитва и нагледва, затова живѣеше въ кулата и затова дружеше съ васъ—дѣцата. Слѣдъ това, което е видѣлъ, той не се съмнява вече, че ти си станалъ достоенъ. Той ми извѣсти за твоето рѣшение, а слѣдъ това трѣгна по слѣдитѣ ти безъ да усѣтишъ; той е билъ винаги близо до тебе, за да ти услужи, ако би потрѣбвало нѣкъдѣ. Но ти си се държалъ мжжествено, затова ще получишъ и отплата. Виждашъ ли конетѣ въ двора? — Ние ще те заведемъ при баща ти, чиито рѣцѣ сж отворени, за да те прѣгърнатъ.

Всички присѣтствуващи започнаха да го поздравляватъ. Най-напрѣдъ направиха това неговитѣ другари. А той държеше малкия портретъ въ рѣцѣ, не дигаше очи него и отъ врѣме на врѣме шепнѣше: „Моя татко!“, „моя татко!“.

Отъ нѣмски: Д. Николовъ.

